

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.2471

Dosar nr.1415/42/2007

Ședința publică de la 13 iunie 2008

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de SC X SA X împotriva Sentinței Civile nr. 156 din X 2007 a Curții de Apel X - Secția Comercială, de Contencios Administrativ și Fiscal.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, s-au prezentat recurenta-reclamantă SC X X SA X, reprezentată de avocat Melle Cristina și intimatele-pârâte Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, prin consilier juridic X, Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale X, respectiv Autoritatea Națională a Vămirilor, ambele prin consilier juridic X.

Procedura completă.

După prezentarea referatului cauzei, înalta Curte constată pricina în stare de judecată și acordă cuvântul părților prezente în raport cu recursul declarat.

Recurenta-reclamantă SC X X SA X, reprezentată de avocat X, solicită admiterea recursului declarat și modificarea sentinței atacate în sensul admiterii acțiunii așa cum aceasta a fost formulată.

În susținerea recursului, avocatul X arată că societatea a achitat taxele vamale aferente cantității de marfă intrată efectiv în țară, atât în considerarea art. 64(1) din Legea nr. 1/2007, cât și ținând cont de faptul că pierderile cantitative înregistrate în cazul importurilor efectuate în perioada 2003-2006 nu au depășit în nici unul din cazuri

limita maximă admisă de legiuitor prin HG nr. 111/2002, adică 1% din cantitatea contractată.

În acest sens societatea a folosit un document intitulat draft survey, o atare expertiză reprezentând o modalitate matematică de estimare a mărfii, având o marjă de eroare de +/- 2%, fiind de fapt un simplu calcul pe hârtie, o ficțiune, putând fi așadar probabil ca pierderile declarate să nu fi existat în realitate, ci să fie în fapt pierderi tehnologice de operare în port, pentru care nu pot fi stabilite drepturi vamale dacă nu exced limita maximă admisă de legiuitor de 1%.

Apreciază apărătorul recurente-reclamante că instanța nu s-a pronunțat asupra acestei apărări, iar că, deși s-a constatat că societatea are dreptul să beneficieze de prevederile art. 2 din HG nr.111/ 2002, articol potrivit căruia pentru cantitățile de mărfuri care reprezintă pierderi tehnologice, acceptate de părțile contractante sau de reprezentanții acestora și care se încadrează în procentul de 1%, s-a ajuns la concluzia contrară.

Avocatul X mai arată că problema care se pune în speța de față este dacă pierderea a depășit acel 1% acceptat de legiuitor sau nu, din probatoriul administrat rezultând că cele două tipuri de pierdere identificate nu depășesc pragul admis, asupra prețului neexistând vreun dubiu, dat fiind faptul că acesta rezultă din contract.

Având cuvântul, consilierul juridic X, reprezentant al intimatelor-pârâte Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale X, respectiv Autoritatea Națională a Vămirilor, solicită respingerea recursului declarat și menținerea ca temeinică și legală a sentinței atacate, opinând că, în conformitate cu prevederile art. 66 alin. 2 din Legea nr. 141/1997 drepturile de import se aplică valorii în vamă a mărfurilor străine care intră efectiv în țară.

Astfel, apreciază apărătorul intimatelor-pârâte, recurenta susține în mod eronat că a fost pusă în situația achitării unor taxe vamale pentru o fracție de marfă care nu a intrat în țară și nu putea fi vămuită, deoarece, la stabilirea drepturilor de import, la momentul vămuirii, a fost avută în vedere doar cantitatea de marfă descărcată și prezentată de recurentă.

Astfel, diferența de drepturi vamale stabilită de organul de control rezultă, nu din impunerea pe o cantitate de marfă

neintrodusă în țară, ci din diferența dintre prețul efectiv plătit exportatorului și prețul declarat în vamă ca fiind plătit.

Așa cum în mod corect a reținut și prima instanță, potrivit prevederilor legale valoarea în vamă a mărfurilor importate, este valoarea de tranzacție, adică prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri când acestea sunt vândute pentru export cu destinația țării de import.

Consilierul juridic X, arată că deși recurenta a achitat partenerului străin un anumit preț, prețul efectiv plătit, la depunerea declarațiilor vamale de import, pentru marfa efectiv descărcată, recurenta a declarat autorității vamale un alt preț, mai mic decât cel efectiv plătit.

Se mai precizează că susținerile recurentei privind cantitatea de marfă sunt irelevante, întrucât autoritatea a făcut aplicarea prevederilor art. 2 din HG nr.111/2002.

Intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, prin consilier juridic X, solicită de asemenea respingerea recursului declarat, opinând că sentința pronunțată de prima instanță este temeinică și legală.

CURTEA

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința nr.156 din 16 octombrie 2007, pronunțată în Dosar nr.1415/42/2007, Curtea de Apel X - Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamanta S.C."X X"SA în contradictoriu cu pârâtele A.N.A.F. București - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, A.N.V.- Direcția Regională Vamală X și Autoritatea Națională a Vămilelor.

Pentru a se pronunța astfel, Curtea de Apel X a reținut că, potrivit art.1 alin.1 din art.VII al Acordului general pentru tarife și comerț GATT, valoarea de tranzacție în cazul condiției de livrare CIF X este prețul achitat în avans pentru marfa contractată, astfel încât, acest preț trebuia declarat de către reclamantă la intrarea în vamă și

nu un preț calculat în funcție de cantitatea efectivă de zahăr ce a intrat în țară.

S-a mai reținut că în funcție de valoarea tranzacției se stabilesc taxele vamale, acesta fiind riscul cumpărătorului în cazul condiției de livrare CIF X. Acest risc determină un preț mai scăzut de contractare a mărfii decât în cazul condiției de livrare DES X, care permite regularizarea prețului ulterior, în funcție de marfa ce a intrat efectiv în țară, ceea ce nu exclude și aplicarea art.2 din H.G.nr.111/2002.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta, pentru motivele prevăzute de art.304 pct.9 și 304¹ Cod procedură civilă.

Recurenta-reclamantă arată că a înțeles să achite taxele vamale aferente cantității de marfă intrată efectiv în țară, ținând seama de prevederile art.64 alin.1 și art.52 Cod vamal, precum și de faptul că pierderile cantitative de zahăr brut înregistrate în cazul importurilor efectuate în perioada 2003 - 2006 nu au depășit în cazul niciunuia dintre importuri limita maximă admisă de legiuitor prin H.G.nr.111/2002, adică 1% din cantitatea contractată.

Instanța de fond nu a ținut seama de pierderile legale susmenționate și a aplicat art.1 alin.1 din art.VII GATT, care nu au relevanță în cauză, deoarece nu au existat suspiciuni privind valoarea în vamă a mărfurilor sau imposibilitatea determinării acestora pe baza documentelor existente.

Instanța de fond nu s-a pronunțat asupra apărării formulate legate de dreptul recurentei de a beneficia de prevederile art.2 din H.G.nr.111/2002, mărgininu-se să se constate existența dreptului, care, coroborat cu obligația de a declara în vamă valoarea tranzacției, contrazice soluția de respingere a contestației.

Instanța de fond nu s-a pronunțat nici asupra apărării legate de faptul că în speță nu este vorba de recalcularea prețului mărfii, ci de achitarea diferenței de taxă vamală.

Instanța de fond nu a ținut seama nici de faptul că ANAF a soluționat contestația prin Decizia nr.X din X 2007, sintetizând în mod eronat obiectul judecății.

Intimata-pârâtă Direcția Generală pentru Accize și Operațiuni Vamale X în nume propriu și pentru intimata-pârâtă Autoritatea Națională a Vămilelor a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Intimata nu contestă că potrivit art.64 din Codul vamal în vigoare la data efectuării operațiunilor de comerț exterior, pot fi

importate doar mărfurile străine care intră efectiv în țară, dar, potrivit art.66 alin.2, drepturile de import se aplică valorii în vamă a mărfurilor străine care intră efectiv în țară.

Recurenta invocă art.76 din H.G.nr.1114/2001 dar îl interpretează în dezacord cu starea de fapt.

În mod eronat recurenta susține că a fost pusă „în situația achitării unor taxe vamale pentru o fracție de marfă care nu a intrat în țară și nu putea fi vămuțată” deoarece autoritatea vamală, la stabilirea drepturilor de import, la momentul vămuirii, a avut în vedere doar cantitatea de marfă descărcată și prezentată de recurentă.

Diferența de drepturi vamale rezultă nu din impunerea pe o cantitate de marfă neintrodusă în țară (pierdută în timpul transportului), ci din diferența dintre prețul efectiv plătit (anticipat) exportatorului și prețul declarat în vamă, la momentul efectuării importurilor ca fiind plătit.

La stabilirea diferențelor de drepturi vamale, organul de control al autorității vamale a ținut seama de pierderile cantitative declarate potrivit art.2 din H.G.nr.111/2002.

Recursul este nefondat.

Prevederile art.1 alin.1 din Art. VII al GATT sunt pe deplin aplicabile cauzei, deoarece acestea stabilesc cum se determină valoarea în vamă a mărfurilor importate. Valoarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea de tranzacție, adică prețul efectiv plătit sau de plătit.

Art.64 alin.1 și art.52 din Codul vamal, precum și art.76 alin.1 din H.G.nr.1114/2001 trebuie interpretate în sensul celor conținut de Acordul GATT, respectiv importatorul are obligația să declare prețul efectiv plătit/de plătit.

În ipoteza existenței pierderilor tehnologice se aplică prevederile H.G.nr.111/2002.

Recurenta-reclamantă nu a respectat dispozițiile legale, nedeclarând în vamă prețul efectiv plătit.

Recurenta - reclamantă a declarat un preț pretins a fi al mărfii efectiv sosite, susținând că diferența o reprezintă pierderile tehnologice, calculate pe baza unei expertize efectuate prin draft survey.

Conform motivelor de recurs, această metodă de calcul este o ficțiune, putând fi așadar foarte probabil ca pierderile declarate să nu

fi existat în realitate, ci să fie în fapt pierderi tehnologice de operare în port, pentru care nu pot fi stabilite drepturi vamale dacă nu exced limita maximă admisă de legiuitor de 1%.

Mai mult, recurenta afirmă că nu avea un instrument exact de măsurare care să certifice că pierderile au existat.

În acest context, obligația recurente de a declara prețul efectiv plătit nu a fost îndeplinită.

Raționamentul instanței de fond nu este greșit, deoarece recurenta ar fi beneficiat de prevederile H.G.nr.111/2002, după cum rezultă din procesul-verbal de control nr.971 din 30 august 2006.

De aici rezultă că organul vamal nu a recalculat drepturile vamale în funcție de marfa neintrodusă în țară, ci a recalculat aceste drepturi în funcție de prețul efectiv plătit, scăzând pierderile conform H.G. nr.111/2002.

În concluzie, nefiind întrunite motivele de recurs invocate, urmează ca în temeiul art.20 alin.3 din Legea nr.554/2004 și art.312 alin.1 teza a II-a Cod procedură civilă, să se respingă recursul ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de S.C."X X"SA X împotriva sentinței civile nr.156 din 16 octombrie 2007 a Curții de Apel X - Secția comercială, de contencios administrativ și Fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 13 iunie 2008.

JUDECĂTOR, JUDECĂTOR, JUDECĂTOR,
X X X

MAGISTRAT ASISTENT,
X